

vinění podle §u 335 tr. zák. je tu po subjektivní stránce nejen tehdy, když si byl pachatel vědom nebezpečí s jeho činem neb opomenutím spojeného (vědomá culpa), nýbrž i tehdy, když si nebezpečí toho neuvědomil pro nedostatek povinné péče (nevědomá culpa). Trestnost činu v druhém případě nenastává tedy tehdy, mohl-li pachatel nebezpečnosti poznati jen za použití zvýšené, obecnou míru převyšující pozornosti, nastává však, nepoužil-li pachatel oné pozornosti, které by byl použil vzhledem k povaze činu a konkrétním okolnostem, za nichž čin byl spáchán, každý rozumný člověk, a bylo-li nebezpečnosti při použití této pozornosti též poznatelným. Poněvadž se nalézací soud neobíral náležitým způsobem subjektivní vinou obžalovaného s důležitého hlediska, že byla pro automobil P-ův volná levá strana silnice a že by snad vůbec nebylo došlo ke srážce, kdyby byl jel P. po levé straně silnice, jak to odpovídá silničnímu řádu moravskému, bylo zmateční stížnosti obžalovaného B-a vyhověti, napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by ji ohledně tohoto obžalovaného znova projednal a o ní rozhodl.

Okolnosti ty nebyly sice uplatňovány ve zmateční stížnosti P-ově, poněvadž však tytéž důvody, na nichž se zakládá opatření zrušovacího soudu ve prospěch B-a, prospívají též spoluobžalovanému P-ovi, bylo nutno podle §u 290 tr. ř. z povinnosti úřední tak postupovati, jako kdyby dotčený důvod zmatečnosti byl uplatněn i co se týče tohoto obžalovaného. Nezbytně jest totiž zapotřebí, by i u tohoto obžalovaného otázka subjektivního zavinění byla vyřešena. Nelze snad namítati, že nevádí, že nebylo v rozsudkových důvodech výslovně zjištěno a odůvodněno, že obžalovaný P., který je autodopravcem a nešetřil předpisů ohledně rychlosti jízdy, mohl nebezpečnost svého jednání nahlížeti, ježto jde o zákonný předpoklad, k němuž dlužno vždy přihlížeti. Subjektivní stránka musí býti vždy samostatně zjišťována a nelze žádným způsobem nahraditi příslušné zjištění.

Čís. 2805.

Rozdíl mezi pokusem a pouhým přípravným jednáním není v tom, jak dalece se činnost přiblížila k trestnému cíli, nýbrž jedině v tom, zdali zlý úmysl, přes to, že trestného cíle nebylo dosaženo, nalezl v předsevzaté činnosti zřetelného vyjádření.

(Rozh. ze dne 30. května 1927, Zm I 70/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 10. ledna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173, 174 II. c) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. provádí stížnost poukazem na to, že v pouhé manipulaci na desce zásuvky nelze ještě spatřovati podstatu pokusu krádeže, nýbrž že jde jen o beztrestné přípravné jednání, a že nebylo zjištěno, že úmysl obžalovaného čelil k odcizení částky převyšující 50 Kč neb 200 Kč. Než rozdíl mezi pokusem a pouhým přípravným jednáním tkví nikoliv v tom, jak dalece se činnost přiblížila k trestnému cíli, nýbrž jediné v tom, zdali zlý úmysl, přes to, že trestného cíle nebylo dosaženo, nalezl v předsevzaté činnosti zřetelného vyjádření. V napadeném rozsudku zjištěný zlodějský úmysl stěžovatelův došel zřetelného vyjádření ve zjištěné činnosti stěžovatelově, zvednutím desky skříně zásuvku s penězi vytáhnouti, nejde tu proto o pouhé přípravné jednání, nýbrž o pokus krádeže. Nalézací soud pak zjistil, že v zásuvce bylo více než 200 Kč a že obžalovaný měl úmysl přivlastniti si vše, co tam bylo.

Čís. 2806.

»Na sebe převedení« (§ 185 tr. zák.) předpokládá nabytí skutečné moci nad věcí, by jí bylo nakládáno způsobem, jak činívá vlastník nebo jinak oprávněný; »ukrývání« předpokládá jakoukoliv potají provozovanou činnost, jež směřuje k tomu a jest s to, by stížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětné nabytí předmětu, jehož pozbyla; ten i onen pojem předpokládá pozitivní činnost; pouhé trpné chování majitele bytu (uživatele společné skříně) k tomu, že jiný spoluuživatel bytu (skříně) uloží tam ukradenou věc, není ještě podílnictvím na krádeži.

(Rozh. ze dne 30. května 1927, Zm I 258/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. března 1927, pokud jím byla obžalovaná podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 písm. a) a b) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek nalézacího soudu, pokud jím byla obžalovaná z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák. sprostěna, z důvodu §u 281 čís. 5 tr. ř. Tento zločin předpokládá, by obžalovaná ukradené věci ukrývala, na sebe převedla neb prošantročila (jich odbyt opatřila), vědouc, že jsou ukradeny. Obžalované se klade za vinu, že věci ukradené Helenou R-ovou na sebe převedla a ukryla. Trestní zákon těchto pojmů, totiž na sebe převést a ukrývat věci ukradené, nevymezuje, nutno proto při jich výkladu řídit se názory a potřebami denního života, přihlížeti k požadavku jistoty